6. Lõutu raha kaft.

Vanast, kui föda üle felle maa olli massnu, kõik nülä, möisa, ja linna maa tasa temnu — siis waesafina inemisse omma warandust, mis näil sale olli, handu, nina fuurde mõtsa siis mõni tegi real nii targaste, et ta oma raha raaskisse kogoni nette waajale wajutas, et pääle peraft föta wõtta, ja lasi tada. — Nii olliwa üte riista meie poja oma warandusse, ja ka muide riimsi reeringi, üte fuurde warastetu Kasti paigale pandun, nina fula kohegi öja-wõõngohe waajale wajutasun. Üsi pagesiwa peatohe mõtsa, kost wainlase nääd üler nohewa, neilt warandust nõudwa, ja kui näil onda ei ole, wiimaks öötapiwa. Mõne ehk kaisiwa ka paskas, kellel ka pst raha kaebist jago olli, ehk ker pst teeperaki, — ent peraft fuurt föte tulli kauge Kotsk, ker kõik pia aigu maha murd, mis weel föest üle olli jäänu. Nii jäi kõik warandus ilma teedmada, öja wõõngohe waajale. Ainult jutt jäi raha fuube peerun, et kong. öja-wõõngsun fuur Kasti täis Kulda ja kõbõkest kingäpp. Mõnesti mäenfamba meie otfwa ka üte ja täis notuft läbi, — ent ilma arjanda. Ja felleperaft jäi wiimäte fee juttgi kogoni waikse ja waikna.

Nii läts mõnigi kümne kaud aastaid möödа, ninа üte jugutaja mees läts ödangult hänäridu aigu Kõrtsi minemä, ninа temä teeweeren, ojahese peewe pool, wäikest finiist tulekest hilkawat nägi. Meherefele tulli jedamaid raha Kasti lugu meelde, nina ta ruttas finnä maanu Kaema. Ojahese weerde jaigen, täis ta pääl üte fuure laja kiwi, nohe ta oma püssu fun-weerest pääle tugesi, kooni esi torfaderte tulekest Kaema läts. Ent läi tulekest jaigen, aistu fee kogoni ööd, ninа meer tulli pahandusega tagasi, kiwi maanu, ja takitse fäik omma piipu ka ööd wõtta. Ent kaljo! Ka fee olli Kadunu. Meer otfe omma piipu kiwi ümber finnä ja tännä, otwates, ehk on ta kuigi wiisi kiwi pääle maha fadanu. Esimidagi. Wiimate nägi ta tõõwamba Kaemise perä, et raha olli piibu afa-

mel kiwi pääl, mida jöudis meer ahnaste omma Kormamni tusas, ninа fetga hendale Kõrtsi palawa põa oft.

Tõisel õdangul läts ta jällegi Kõrtsi minemа, ninа aste foodatus kiwi maanu, piipu Kaema, mille afamel ta nii pomа kui eelämi, raha kõise, millega mehekesel kõämeel, kõrtsi olli kõnpida.

Nii kõise ta egal õdangul raha kiwi ottast, millega täis kõa ommi föjonga punjata olli, ker fela emmegi kogoni immer nakkiwa pandma, kost jöudsele nii paljo raha faas, ega õdangu jommitada. Kui föbra temält küsiwa, kost ta nii paljo raha faap, kõste meer awalikult: „Mina ole üte kiwi tõuban, kost ma ega õdangu kõrtsi tullen, omma jao raha faa.“ Ja nimä jutuft ta ottast ottami oä, nuir fee afi kõik tulnu. Sõnun felkin wõeti kõik teedmine ja nunlmine Kokko: jah, fee om föa-aroline raha Kaft, nelle afamel fee finime tulekene hilgas.

Nimä peeti nõnn kulgami Kokko, kuni raha kost kätte faija. Waja tundja maanu minnä nõrwo nüsiima. Kaa pudela täis waana mõrro sai üten wõetus, ninа edimatse tulekese nägin meer läts tundja maanu. Kui fee waana kibedat üte fun tõrwi olli nõubanu, ja meer oma lugu otfati ottami tälle oä jutustanu, ütel tundja: „Jah, raha Kasti wõit Kült Kätte faia, ent üsfinda felle wiisi pääl: Kolmel nelapäiwa õdangul minne fiinnä, kost finiist tulekest hilkawat nägje, ja tapa pääl eyakõrd üte kiisi mast kiwi oä, nellel üllegi wahet pudapat kongi ei pea olema. Mis ja wiimate näet, pist ja Pätt Tõigi kogoni waikima. Muido jäät ja raha Kartsi ommetegi ilma, ninа ja wain om arjanda, raha Kätte saada.“ — Mehekesene temmas tundjat, ninа tulli fuure riimsa kotusega kodo, otfe nälast kiisi mutta kiikka, ninа läts ütel nelapäiwa õdangul ajawaest, õdawa finiiste tulekese kõlkele, ninа tapp pääl oä. — Tõisel nelapäiwal tegi ta nii pomа.

Kolmandamal nelapäiwa õdangul wõtt meer põbra na üten, kellega täis kõa olli fuurt raha Kasti wõõngsti wälla wõtta, waerde witä: „Kui noa pääl nelapäiwa õdangult koon olleu, kolmandama kiisi mutta kiikka oä tapiwa, — tulli ka loeste fuur raha Kaft, migu mõni mõrsa-kiisk, wõõngsti wie pääle nättiwale, mida mehekesse mõtmenerde, kõisi ja kapluga waerepoole witä wõitapiwa, ent torga tundja oppomise ninа Karistusi perä, ilma minni jugutse Kõrme ja jutusta, et